

VESZELKA ATTILA

Korinna

*Tisztán szállingózik a hó,
s megcsillannak mind a pihék,
körtáncuk ha átszeli kint
az ostorlámpák ragyogó,
bűvös fényköreit. Két*

*torz árnyék vagyunk, te meg én,
itt, benn, a söntés tocsogó,
szesztócsás pultja előtt.
Sörödbe bámulsz mereven,
s én lustán ki az éjbe.*

*A magnóból híg zene száll
sután, fuldokolva a füst
szárnyain, s mint a bagószag,
színig megtölti a kocsmát.
Felborgadnak az alvók.*

*Múzsám, kezdődik a műsor!
Imé, felgördül a függöny,
s lám, máris perdül kifelé,
miként táncos Therpszikoré,
s szólót lejt a fogatlan,*

*már őszülő, romnyi phuró,
a kricsmi-szín székei közt.
Cicám, lehetnél te is ím,
e percben Korinna, az ár-
nyas Biótia szülte,*

szirénhangú, koszorús
költőszűz, ki Tangara
mirtuszágas lányainak
fülébe új dalt csacsogott.
Dehát jobb, ha te hallgatsz,

hiszen már szűz se igen
vagy, s elkerült Kalliopé
nagy ívben mindig. Ne beszélj
hát. Kuss! Inkább nézem, amint
szállingóznak a pelyhek.

Néhány kései csér

Lassan hullt a sötét, s feltűntek a mélyben a fények,
horgonyon álló, párába simult bárkák,
óriás tankerek és halbúzó lélekvesztők
ringtak Constanta komor vizein,
lenn, az öböl mélyén, s odakint, hol a nyílt víz
lélegzett lustán és távolba veszőn.
Kéjjel kortyolgattam az olcsó sört a terasz hús,
elmúlásszagu, mélykéek esteli csendjén,
rothadt kagylók, meduzák szaga szállt fel a partról,
s összevegyült oleander cserjék füledt
párájával. Néhány kései csér szárnyalt még
lombán visszafelé, úszva a tengeri szél
ébredező áramlatain, s mintegy jeladásként,
érkeztükre kigyúltak körben a lámpák.
Lentről, a bárból megszólalt egy jazz zenekar; halk,
fojtott piszton szirupos dallama kúszott
kígyóként tekeregve a sétány fái közé, s el-
tűnt Násó szobra felé, merről a részeg
kurvák, s matrózok röhögését hallani véltem:
„férfi, ki boldog vagy, jaj, sose jöjj el ide!”